

Saulgriežu vakars Brīvdabas muzejā

Vilnis domīgi pētīja bildes savā mobilajā tālrunī. Viņš bija uzņēmis jau vairāk nekā 500 attēlu ar Brīvdabas muzeja ēkām. Kā brīvprātīgais viņš veidoja projektu – interaktīvu muzeja karti, ko vēstures stundās varētu izmantot bērni ar mācīšanās traucējumiem. Vilnis cerēja, ka to izdosies pabeigt līdz rudenim, kad sāksies vidusskolas pēdējais gads un būs jāizvēlas, ko studēt. Viņš svārstījās starp vēsturi un IT. Vai varbūt mēģināt abas?

Puisis pabeidza fotografēt Lībiešu zvejnieku sētu un nogriezās uz ezermalu. Bija jau pāri vienpadsmitiem, bet vēl tīri gaišs, un no Juglas ezera cēlās viegla migliņa. Pēkšņi uz taciņas iznira teritorijas apsargs.

“Ko tu te vēl dari? Drīz jau pusnakts būs klāt, nav ko spokus kacināt!” viņš nīgri purpināja.

“Tūlīt metīšu mieru, vēl tikai pāris mājas. Kādi spoki? Te par tādiem nav dzirdēts,” Vilnis attrauca.

“Gada īsākajā naktī viss kas var notikt,” apsargs novilka un devās tālāk.

Pareizi, ir taču vasaras saulgrieži, ko šajā dienā svinēja mūsu senči, nodomāja Vilnis. Viņš vēl tikai uzņems pašīņu pie ezera un aizsūtīs dažas bildes Annai – franču meitenei, ar kuru bija pavasarī iepazinies skolēnu apmaiņas braucienā Parīzē.

“WhatsApp” ikona nez kāpēc nevērās vaļā. Puisis mēģināja vairākkārt, līdz tālrunis atteicās klausīt pavisam.

Viņš pagriezās pret ezeru, un tā viņi pēkšņi šķita kā sasaluši, apkārtnē grimstot apdullinošā klusumā.

Te pēkšņi atdzīvojās tālruņa ekrāns, un tajā parādījās svešas meitenes seja.

“Sveiks, Vilni!” viņa teica.

“Kas tu tāda esi?”

“Es esmu Austra, virtuālā asistente no nākotnes.”

“Nepūt nu pīlītes! Kā lai es zinu, ka tu neesi parasta interneta krāpniece?”

Viņa gaiši pasmaidīja.

“Es redzu, ka tu lauži galvu par dažādiem jautājumiem, īpaši par nākotnes studijām. Tu arī ļoti daudz domā par savu māsu.”

Vilnis sastinga. “Ko tu zini par manu māsu?”

“Tu augu dienu domā, kā palīdzēt tādiem bērniem kā viņa. Un tu ieguldi milzīgu darbu savā projektā, ko esi nosaucis viņas vārdā – Dzintras karte.”

“Jā, es vēlos, lai viņa pabeidz parasto skolu un kļūst patstāvīga. Viņai tikai ir drusku jāpalīdz, un vajag labus mācību materiālus. Ne tikai viņai.”

“Es tev parādīšu vietni, kur viss būs atrodams.”

“Tiešām? Varbūt es ar tevi sazināšos vēlāk?”

“Tas nebūs vajadzīgs,” viņa pasmaidīja un izgaisa.

Satumsušajā ekrānā lēni iedegās interneta saite. Brīdi šaubījies, Vilnis to atvēra. Parādījās viens teikums:

VISAS ATBILDES IR TEVĪ PAŠĀ.